

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B.K. i E.K.
przeciwko syndykowi masy upadłości Bank spółki akcyjnej w W.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej B.K. i E.K.
od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 20 marca 2025 r., V ACa 1735/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowie B.K. i E.K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 marca 2025 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji powodów.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, o czym świadczy dokonana przez Sąd Apelacyjny oczywiście nieprawidłowa wykładnia art. 58 § 1 i 2 w zw. z art. 353¹ i art. 56 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżący nie wykazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim nie może być skuteczny zabieg, sprowadzający się do powołania w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstawy kasacyjnych (s. 2 skargi kasacyjnej). Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wymaga podkreślenia, że Sądy *meriti* przyjęły, że sporna pożyczka została zaciągnięta przez powodów w związku z działalnością gospodarczą, co oznacza, że powodom nie przysługuje ochrona konsumencka i nie ma do nich zastosowania art. 385¹ i nast. k.c. Skarżący nie kwestionują tego stanowiska w skardze kasacyjnej. W tym kontekście odwołanie się do uchwały składu całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2024, nr 12, poz. 118), jest chybione. Uchwała ta bowiem odnosi się do umów zawieranych przez banki z konsumentami i w zasadniczej części jest poświęcona wykładni art. 358¹ k.c.

Poza tym złożona problematyka prawna poruszona w skardze, skutkująca przytaczanymi przez skarżącego licznymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, wyklucza *a limine* uznanie skargi za uzasadnioną w stopniu oczywistym. Co więcej

należy zwrócić uwagę, że – wbrew twierdzeniom skarżących – Sąd Najwyższy w orzeczeniach dotyczących umów kredytu albo pożyczki zawieranych przez przedsiębiorców nie przyjmuje założeń o nieważności całej umowy z uwagi na nieważność postanowień przeliczeniowych, wiążących wysokość świadczeń stron z kursem waluty obcej. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 27 maja 2022 r., II CSKP 314/22 (OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 50), nieważność postanowienia umowy kredytu ze względu na uprawnienie banku do jednostronnego oznaczenia kursu waluty właściwej do wyliczenia wysokości zobowiązania kredytobiorcy i ustalenia wysokości rat kredytu nie przesądza nieważności umowy kredytu (zob. też np. wyroki SN z 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 914/22, i z 13 marca 2024 r., II CSKP 218/24, oraz postanowienie SN z 4 marca 2025 r., I CSK 1715/24). Tym bardziej nie można więc uznać, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia prawa materialnego, skoro przychylił się do stanowiska przyjętego w powyższych orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(D.Z.)

[a.ł.]